ఇలాంటి వారూ వుంటారు

తులసమ్మ గారికి వరుసగా ముగ్గురూ అబ్బాయిలే పుట్టారు. అదీ ఏణ్ణర్థం, రెండేళ్ళ తేడాలో -

పెద్ద కొడుకు పుట్టగానే "వంశోద్ధారకుడు, ఇంటికి పెద్దాడు" అంటూ తల్లిదండ్రులూ; తొలి మనవడంటూ బామ్మా, తాతలూ, అమ్మమ్మా అపురూపంగా పెంచసాగారు. అంతేకాకుండా బారసాలకి నగలూ, అన్నప్రాసానికి కంచం దగ్గర నుంచి పద్ధతిగా కొని, ఊరంతా పిల్చి ప్రతీ ముచ్చటా తీర్చారు.

ఇక రెండోవాడు రెండో వాడే అయ్యాడు. తప్పనిసరిగా జరపవలసినవి మాత్రం లాంఛనంగా జరిపి వూరుకున్నారు. ఆడ పిల్ల కావాలనుకున్న వారికి మళ్ళీ అబ్బాయే పుట్టడంతో కొంత నిరుత్సాహపడ్డారు.

ఇక మూడోవాడు పుట్టగానే 'అయ్యో ఈసారన్నా ఆడ పిల్ల పుడుతుందనుకున్నాం, మగపిల్లాడే పుట్టా'డని అంతా ఓ పదిసార్లనుకున్నా, తరువాత్తరవాత ఆఖరి వాడూ, పైగా బొద్దుగా ముద్దుగా వుండడంతో గారాబంగా పెంచేవారు. ముగ్గురు పుట్టారింక చాలనుకుని ఆపరేషన్ చేయించుకోవడంతో ఇక పుడతారా, ఇక పెంచబోతామా! ఏంచేసినా వీడికే కదా! అంటూ పెద్దాడికి జరిపినట్లే ఆఖరి వాడికీ అన్నీ యథావిధిగా జరిపారు.

ముగ్గురికీ కిరణ్, రవీ, పవన్ అని పేర్లు పెట్టినా కిరణ్‌ని 'పెద్దాడా!' అని, పవన్‌ని 'చంటాడా!' అనీ, రవిని మాత్రం 'రవీ' అని పిల్చేవారు యింట్లో వాళ్ళంతా.

"ఇంటికి పెద్దాడు. రేపు మనందరికీ వాడే అన్నీ చెయ్యాలి" అంటూ అతని విషయంలో ఏం ఖర్చు చెయ్యవలసి వచ్చినా ఆలోచించకుండా ఖర్చుపెట్టేవారు. "చంటివాడు, ఆఖరి వాడూ" అంటూ పవన్‌కి కూడా కిరణ్‌కి లాగే అన్నీ అమర్చేవారు. మధ్యవాడు రవి మాత్రం ఎవరి దృష్టిలోకీ వచ్చేవాడు కాదు. ఇంట్లో అందరూ అతని కన్నా పెద్దవాళ్ళే! ఏమిటడిగినా, దేనికేడ్చినా "నోరు మూసుకో వెధవా" అంటూ తిట్టేవారు. రవి వాళ్ళనేం అనలేక తనకంటే చిన్నవాడైన పవన్‌కి అన్నీ ఇస్తున్నారన్న

ఉక్రోషంతో తమ్ముడి మీద ఈర్ష్య పెంచుకుని పవన్‌ని కొట్టి, గిల్లి తన కోపం కక్ష తీర్చుకునే వాడు. ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళ భరోసా చూసుకుని రవి ఏదన్నా అనగానే, పెద్దగా ఏడుపు ప్రారంభించే వాడు. దాంతో పెద్దవాళ్లొచ్చి 'బుద్ధిలేదురా వెధవా! దున్నపోతులాగున్నావు. చిన్న పిల్లాడినలా కొడతావుట్రా?' – అంటూ కొట్టేవారు.

"తమ్ముడు పుట్టగానే నేను దున్నపోతునయిపోయాను! రెండేళ్ళ క్రితం తనకున్న వయసు తమ్ముడి కిప్పుడున్నా యింకా చంటాడనే అంటారేమిటీ?" అనుకునేది రవి లేత మనసు.

అలా పెద్దవాడినీ, ఆఖరి వాడినీ ఒకలాగపెంచుతున్న పెద్దవాళ్ళ మాటెలాగున్నా, పిల్లల మీద మాత్రం దాని ప్రభావం చాలా కనపడేది. కిరణ్ తనకా యింట్లో యిచ్చే ఫ్రీడంని ఉపయోగించుకుని, తన్ని తనెప్పుడూ చాలా గొప్పవాడిగా ఊహించుకుని, ఎవర్నీ లక్ష్యపెట్టకుండా నడుచుకునే వాడు. ఇంట్లో వాళ్ళు కూడా అతనికి భయపడి అన్నీ చేసేవారు. ఆఖరి వాడికి గారాబం, ముద్దు ఎక్కువయి పెంకెతనం, మంకుతనంతో అనుకున్నవన్నీ పంతంపట్టి సాగించుకునేవారు. ఎప్పుడన్నా ఏ ఒక్కరన్నా పవన్ పేచీ భరించలేక కేకలెయ్యబోయినా, కొట్టబోయినా రెండో వాళ్ళొచ్చి "పోనీలెండ్రా! చంటి వెధవ అడిగిందేదో యిచ్చెయ్యండి. పెద్దాడయితే వాడే మానేస్తాడు" అంటూ అడిగిందిచ్చేసేవారు.

ఇక రవిని పెంచిన తీరు, వారికి విరుద్ధంగా ఉండేది. దాంతో అతనిలో పిరికి తనం, భయం ఏదీ బైటికి చెప్పలేక మొహమాటం, సిగ్గులాంటివి చోటు చేసుకుని మందకొడిగా తయారయ్యాడు. ఏదన్నా అనబోయినా "నోరు మూసుకో వెధవా! నీ మొహానికి అదొకటా?" అంటూ అతని స్వభావాన్ని వేలెత్తి చూపి వెటకారమాడే వారే తప్ప, అతనలా తయారవడానికి కారణం తామే అన్న విషయం మాత్రం తెలుసుకునే వారు లేరా యింట్లో ఏ ఒక్కరూ. అంతే కాకుండా యింటికొచ్చిన వారితో "మా పెద్దాడు పెద్దాడేనండీ! చిన్నప్పటి నుంచీ వాడిలో ఓ రకం హుందాతనం, పట్టుదల ఉన్నాయండీ. అవీ రోజుల్లో పైకి రావడానికి కావలసిన లక్షణాలు" అనే వారు. ఇక పవన్ విషయం రాగానే "మా చంటాడు ఎంత చురుకనుకున్నారు. మనం ఏం చేస్తే అది వెంటనే చేస్తాడు. పైగా అనుకున్నది సాధించి తీరతాడు" అంటూ "మాకు బెంగల్లా ఈ రవిగాడి గురించేనండీ. ఉత్త భయస్తుడు, పిరికివాడూనండీ! చురుకుదనం లేదు. ఈ ప్రపంచంలో ఎలా బతుకుతాడో తెలీటం లేదు" అంటూ జాలిగొలిపేలా అంటూంటే ఉన్న ధైర్యం కూడా పోయి నిజంగా స్తబ్ధుడుగా తయారయ్యాడు రవి.

కిరణ్ తనేం చేసినా చెల్లుతుందనే ధైర్యంతో పని ప్రారంభించే వాడు. పవన్ తను ఏపనన్నా గొడవ చేసయినా సాధించుకోగలననే అహంతో ప్రతీ పని చేసేవాడు. ఇక రవి ఎవరేం తిడతారో! ఎవరేమంటారో అన్న భయంతో బితుకుబితుకుగా చేసే ప్రతి పని పాడుపనే అవడం దాంతో "చాతకానివాడివి చాతకానట్లు పడుండకూడదురా!" అంటూ మరిన్ని తిట్లు, చీవాట్లు తినేవాడు.

పెద్దాడిని చదివిస్తే కుటుంబం బరువు బాధ్యతల్ని మోస్తాడంటూ కోచింగ్ క్లాసులకి పంపించి ఇంజనీరింగ్‌లో సీటు రాకపోయినా డొనేషన్ కట్టి ఇంజనీరింగులో చేర్పించారు. వెంటనే కాలేజీ చదువుకొచ్చిన రవి గురించి యింట్లో వాళ్ళు పెద్దాడికి ఇంజనీరింగ్‌లో చేర్పించడానికి బోల్డు ఖర్చయింది. మళ్ళీ వెంటనే ఎక్కడి నుంచి తెస్తాం? పోనీ అప్పో, సప్పో చేసి వీడి చదువుకీ ఖర్చు చేస్తామనుకోండి – పాసవుతాడనే ముంది. తెలివితేటలు లేవు. చురుకుతనం లేదు. బియ్యే చెప్పించి బియ్యీడీనో, ఎమ్మేనో చెప్పించి ఉద్యోగంలో పెట్టేస్తే సరిపోతుంది అనుకుని బియ్యేలో చేర్పించారు. అదే మనుషులు పవన్ చేసే ప్రతి పనినీ పొగుడుతూ వీడు ఐ.ఎ.ఎస్ ఆఫీసరవుతాడు. ఆ తెలివి వీడిలోవుంది అనేవారు. పవన్ నిజంగా ఐ.ఎ.ఎస్ అవకపోయినా బి.కాం చదివి సియ్యే చెయ్యసాగాడు.

చదువుకునే రోజుల్లో ఇంట్లోనూ, బైటా ఏ పని చెయ్యాలన్నా బియ్యే చదువుతున్న రవి చులకనగా కనబడే వాడు. ఎప్పుడన్నా నాకు పరీక్షలు వెళ్ళనంటే 'ఇంతోటి నీ బియ్యే పాసవకపోతావా? వాళ్ళు సైన్సు, కామర్సు స్టూడెంట్లు; చదవక పోతే కష్టం" అంటూ గదిమి పంపేవారు.

కిరణ్ ఇంజనీర్‌గా, రవి గుమస్తాగా, పవన్ ఓ ప్రయివేటు కంపెనీలో అకౌంట్సు ఆఫీసరుగా సెటిలయ్యారు.

చదువులు, ఉద్యోగాలు చూసి ఆడపిల్లల్నిచ్చే ఈ కాలంలో కిరణ్, పవన్‌లకి పెద్దింటి పిల్లల్నిచ్చి, రవికి ఓ సామాన్య కుటుంబంలోని పిల్లని యిచ్చారు. భర్తల హోదాలని బట్టి భార్యలకి గౌరవమిచ్చే మన సమాజంలో కిరణ్, పవన్‌లకి ఒక రకం హోదా, రవి భార్యకి మరొక రకం ఆదరణ లభించేవి. రవికి యింటా, బయటా లభించే మర్యాదే రవి భార్యకీ లభించేది. అత్తగారు మా అత్తారిచ్చారు. మా చంటాడి అత్తారు యివి పెట్టారంటూనే నలుగురికీ వాళ్ళు తెచ్చిన నగలూ, చీర సారెలు చూపిస్తూ, "పాపం రవి అత్తారికేముందని యిస్తారు? వాళ్ళకే గడవడం కష్టం" అంటూ నిజంగానే జాలిపడుతున్నా, ఆ మాటలు రవి భార్య మణి మనసునెంత బాధించేవో ఆలోచించే వారు కాదు. అత్తకి లోకువైన మణి తోటి కోడళ్ళు రమ,

రత్నాలకి కూడా లోకువే అయింది. తమ అయినింటితనాలని కనబర్చుకుంటూ మణిని చులకనగా చూసేవారు. ఆ తేడా అలా వారి పిల్లల మధ్య కూడా కనబడేది.

తాతల తరం ముగిసింది. ఉద్యోగ రీత్యా ముగ్గురూ మూడు ఊళ్ళల్లో ఉండజొచ్చారు. తల్లిదండ్రులు ఎక్కువగా కిరణ్, పవన్‌ల దగ్గర వుండే వారు. ఏ శుభా కార్యం వచ్చినా, ఎవరికి అనారోగ్యం వచ్చినా రవి భార్యని సహాయానికి రమ్మనే వారు. మణి వెళ్ళక పోయినా రవి ఒక్కడు వెళ్ళినా రవిని ఆడిపోసేవారు. రవి తన ఖర్చులు, పిల్లల చదువుల గురించి చెప్పబోతే అతని సాధక బాధకాలని అర్థం చేసుకోడానికి బదులు వెటకారంగా మాట్లాడేవారు. మణి నెలేసి రోజులు చాకిరీలకి వాళ్ళిళ్ళల్లో ఉంటే యింట్లో వాళ్ళకి తిండెలా వస్తుందనిగానీ, పిల్లల చదువులేమవుతాయనిగానీ ఒక్కరూ ఆలోచించేవారు కాదు. మెతక స్వభావం గల రవి కూడా "మా వాళ్లేమన్నా అనుకుంటారేమో మణి! వాళ్ళని మనం ఎలాగూ దగ్గర పెట్టుకోలేంకదా! కనీసం వెళ్ళి చాకిరీ అన్నా చెయ్యకపోతే ఎలాగా? వెళ్ళు!" అంటూ మణిని పంపడంతో రవి పిల్లలు సరిగ్గా చదువుకోక, రవిలాగా తయారవసాగారు. ఇలా ఊళ్ళు తిరగడంతో ఖర్చు లెక్కువయ్యి డబ్బు చాలక ఇంట్లో యిబ్బంది పడుతూ 'ఎవరేమనుకుంటారో' అని చేసే ఖర్చు లెక్కువయ్యేవి.

డబ్బున్న వాళ్ళకే డబ్బు, పరపతీ లభిస్తాయి. వాళ్ళకి అన్నీ చిటికెన వేలి మీద ఆడతాయి. ఎంట్రన్సుల్లో సీట్లు రాకపోయినా డొనేషనిచ్చి చదివించుకుంటారు. పరపతులుపయోగించి ఉద్యోగాలు వేయించుకుంటారు. రవిలాంటి వారివి ఎందుకూ పొందని బతుకులు, ఆదరణలేని బతుకులు. ఇంట్లో వాళ్ళు గానీ, తోడబుట్టిన వాళ్ళు గానీ, ఊళ్ళో వాళ్లు గానీ, అర్థం చేసుకోలేరు. భయపెట్టి, అణగదొక్కి పెంచితే పిల్లలు పైకి రాలేరు. నలుగుర్లో కలవ లేరు. జీవితంలో ఎదగలేరు. ఎవరితోటి పోటీ పడలేరు. భయం భయంగా వేసే ప్రతీ అడుగు తప్పటడుగు అయ్యేది. దాంతో ఎక్కడ వేసిన గొంగళిలా... అక్కడే వుండి పోతారు. అది వారితో ఆగిపోదు. దాని ప్రభావం భార్యా బిడ్డల మీదకూడా పడుతుంది. అలాంటి వారి భార్య అందరి దృష్టిలో చులకనగా, ఓ దాసీగా కనబడుతుంది. వారి బిడ్డల భవిష్యత్తు కూడా డబ్బు లేకో, సరిగ్గా చదువుకోనివ్వకో చెడి పోతుంది. అలా వారి బతుకులు అడుగంటుతూనే వుంటాయి.

తన పిల్లలూ అన్నా, తమ్ముడి పిల్లల్లా వుండాలని మొదట్లో ఆలోచించే శక్తి లేక, వాళ్ళని తనలాగే తయారు చేశాడు. పరిస్థితి చెయ్యి దాటి పోయాక, ఇప్పుడు తను చేసిన దాని గురించి బాధ పడసాగాడు. గొర్రె తోక బతుకుతో విసిగిపోయి, ఆ

విసుగు భార్యా బిడ్డల మీద చూపించసాగాడు. దాంతో కుటుంబంలో ఉండవలసిన సుఖశాంతులు కొదవయ్యాయి. కుటుంబీకుల మధ్య వుండవలసిన అనురాగం, సున్నితత్వం లేకుండా పోయాయి. భార్యా బిడ్డలకి రవి అంటే విసుగు, చిరాకు కలిగేవి. ఈ పరిస్థితికి కారణం 'నువ్వ'ంటే 'మీర'ంటూ నిందించుకునే వారు. భార్య బావగారు, మరిదితో తనని పోల్చి దెప్పుతున్నప్పుడు పౌరుషంతో రవి పిచ్చివాడిలా ఎగిరిపడేవాడు. ఇలా ఆఖరికి భార్యా బిడ్డలు కూడా తన్ని లక్ష్యపెట్టక పోవడంతో తన మీద తనకే చిరాకు కలిగేది.

తల్లిదండ్రులకి బిడ్డలంతా సమానం అంటారు. కానీ రవిని పెంచినట్లు పెంచే తల్లిదండ్రులు కూడా వుండడం వల్ల రవిలాంటి వారు కూడా దేశంలో ఉన్నారు. వారిగురించి ముందు తల్లిదండ్రులు ఆలోచించి చేయూతనిచ్చి, పెద్దాడిలా, చంటాడిలా ఆప్యాయంగా రవిని కూడా పెంచి ఉంటే ఏ పెద్ద ఆఫీసరో అయ్యేవాడేమో!

రవి కొడుకు లిద్దరూ కూడా రవిలాగా చిన్న చిన్న ఉద్యోగాల్లో చేరి, గొర్రె తోక బతుకులు బతుకుతున్నప్పుడు మాత్రం అనుకునేవాడు అన్నయ్యా, తమ్ముడిలా నన్ను పెంచి వుంటే, నేనూ పెద్ద ఉద్యోగస్తుడినయి ఉండేవాణ్ని. పోనీ అది నా ఖర్మ అంతే అనుకుని, నా పిల్లల విషయంలోనయినా నేను కళ్ళు తెరుచుకుని తెలివిగా నడుచుకుని వుంటే?! కనీసం భార్య మాటలు విని ఆమె చెప్పినట్లు నడుచుకుని వుంటే?? అన్నయ్య, తమ్ముడి పిల్లల్లా నా కొడుకులు కూడా బాగా చదువుకుని మంచి ఉద్యోగాలు చేసుకుంటూ ఉందురేమో! దీనికి ఎవరు బాధ్యులు? నా పతనానికి నా తలిదండ్రులు, నా బిడ్డల పతనానికి నేనూ బాధ్యుడిని. నన్ను పాడు చేశారు. నేను పాడయిపోయి, నా పిల్లల్ని నేను పాడు చేసుకొని జీవితమంతా దుర్భరం చేసుకున్నాను.

ఆఖరికి అన్న, తమ్ముడి పిల్లలు కూడా తన పిల్లల్ని చిన్న చూపు చూసినప్పుడు బాధపడడంతప్ప వారిని ఏమీ అనలేని చేతకాని వాడిగానే మిగిలి పోయే వాడు.

చేతులు కాలిపోయాయి. ఇక ఆకులెందుకు? చేతకాని వాడిగా, పిరికి వాడిగా మిగిలి పోవాలి - చేతకానితనానికి, పిరికితనానికి ఫలితంగా మిగిలిన బిడ్డల్ని చూసుకుని, బాధపడుతూ బతుకింక యిలా చివరిదాకా సాగించాలంతే" అనుకునే వాడు బాధగా.

పత్రిక మాస పత్రిక

మార్చి 2004